

ROZA

Iz hotela su je izbacili u dvanaest, u tom trenutku Luiđi je već davno sedeo u avionu, nakon što su se poljubili na vratima, Blanka je ponovo prilegla, barem još par sati, napolju je padala kiša, magla, zima, autobus je trebalo da stigne tek oko ponoći, šta da radim, za ime boga, ceo dan po ovoj kiši.

Jednom je čitala roman, čija se radnja dešavala ovde, o gostoljubivosti domorodaca, na kraju lokalci ubijaju turistu, njegovu partnerku drogiraju ili je bilo obrnuto, Blanka se više ne seća, i uprkos tome dala bi bog zna šta samo da joj priđe neko od meštana i da je pozove na čaj, na kolače, u toplo, u jedan od onih ukošenih dnevnih boravaka koje je videla sa parobroda, ali ništa, celo poslepodne je mislila samo na Luiđija i njihov zajednički vikend, vozila se uzduž i popreko kanalima, gledala je red vožnje, plašila se da je parobrod ne odveze na neko obližnje ostrvo odakle sigurno ne bi znala da se vrati, čak ni kraulom, špartala je po industrijskim zonama, probijala se kroz stotine turista s mapom u ruci, pisala sms poruke kome god je stigla, i kada se već poslednjim parobrodom u osam odvezla na glavni trg, gde je kroz četiri sata trebalo da dođe autobus, nabasala je na dvojicu zemljaka, uzajamno su se oslanjali i bacali su štapiće na hodnik, dobacivali su joj da

se ne plaši, neka im priđe bliže, ništa joj se loše neće desiti, hoće samo da je pojebu! riknuo je jedan, Blanka je pobegla na taksi parking.

* * *

Ali, zašto? i ja bih mogla da počistim.

Posle ove izjave Luidi i Roza su se slatko nasmejali, nisu lupetali po kolenima, nisu se hvatali za stomake, nisu brisali suze, samo su se kratko i slatko nasmejali pri pomisli da bi Blanka mogla da počisti stan, kao da nije godinama usisavala kuću kod mame, kao da nije znala da obriše prašinu i da očisti šporet, Blanka ih je gledala zabezeknuto, šta je u tome toliko neshvatljivo?

Shvatila je, kada je videla kako Roza namešta krevet i to tako da na njemu nije ostala ni jedna neravnina, prašinu je čistila sa tri razna preparata, za svaki materijal drugačiji, ribala je kuhinjsku liniju, sva se sjajila, i Blanki je bilo neugodno da ponovo isprlja šporet kod narednog kuvanja, lavaboi, ve-ce šolja, bide, sve kao novo, Roza je bila profesionalac, Roza je bila Luidijeva kućna pomoćnica već dugi niz godina.

I dok su tamo tako stajali, Roza uze njenu ruku u svoju, neće ići, Sabrina, ti bi kod čišćenja samo uništila ove lepe nežne ručice s negovanim – približila je pogled ka Blankinim kratko odsečenim noktima – ipak, ne baš mnogo negovanim noktima, Blanka je povukla ruku k sebi, refleksno je sakrila iza leđa, bile su ostale same, Luidi je žurio niz stepenice, kofer, kravata, pred kućom je već čekao taksi, na stanicu, molim, Luidi usađen na zadnjem sedištu, i po mogućnosti izbegavajte jutarnji špic.

Bogme, imala je kandže, Roza, bele lakirane sa šarama, nisu valjda veštački? još na vratima se s njima pohvalila, napravila mi ih je bratanica, pogledaj, ovo je kao od zlata, lepota, zar ne? Blanka je klimala glavom, proguta naprazno, da li s ovim može da se čisti? i obećala je Rozi, da jedino njena bratanica, ako bude htela da joj se urade isto tako, jedino kod njene bratanice, srediću ti popust, ništa se ne plaši, potapša je Roza po leđima.

Ako hoćeš, naučiću te.

Roza je mogla imati oko četrdeset, pedeset ili koliko već, Blanka nije mogla tačno da kaže, ne bi dala ruku u vatru, na licu silne naslage mejk-apa, kratka frizura, telesna, ova reč joj se sama ponudila, telo je ispunjavalo prostor, telo se uvećalo u stanu, jak trup na dva stuba nosača, odjednom manje mesta za Blanku, k tome još i jak vonj, ne smrad, ne znoj, ali ni miris, vonj tela, možda pudera, i buka.

Blanka je oduvek shvatala buku kao teror, teroricali su je u prodavnicama, na ulici, u javnom prevozu, komšije, porodica, škola, Blanki je bio potreban mir, samo da čuje svoj dah, nije podnosila muziku, umesto slušalica još od srednje škole u uši je stavljala čepiće, dobro se osećala samo u bakinoj vikendici, tamo je bila takva tišina da joj je stajala kao voda u ušima, tiho, koje se pretvaralo u urlik, to je bila jedina buka koju je podnosila, urlik tišine.

Mislila je da će u svom biću, u novom životu, pronaći mir, Luidi je obećao, kuća u gradskom naselju, u onom boljem, da li je tamo tiho? jeste, tamo je dovoljno tiho, smeja se Luidi, ali on nije navikao da bude kod kuće zajedno s Rozom, on je u to vreme radio, kod peglanja Roza je u kuhinji slušala radio i

komentarisala vesti, Roza je brisala prašinu i pevušila nekakvu melodiju, Roza je patila od pričanja sa samom sobom, Roza je vikala iz spavaće sobe, Silvana, dođi vamo, ako hoćeš da naučiš kako se namešta krevet, a iz kuhinje, Lidija, da li si već nekada videla peglu? u dnevnoj sobi savete je delila, Džazel, na ovakvu vrstu parketa ide ovakav preparat.

Ali mi isto imamo peglu, branila se Blanka, znam ja šta je pegla, i u mojoj zemlji... Roza je blagonaklono klimala glavom, sigurno, sigurno i u tvojoj zemlji, naravno, imate peglu, a sada pogledaj vamo, Lucija, ovo je gvožđe, peče, peče, vidiš? ovde nikada ne diraj, dobro je za peglanje, loše po tvoju kožu.

Luiđi nije odavao nikakve znakove, kada je onoj plesačici izletela sisa iz grudnjaka Luiđi je i dalje nastavio da bez uzbuđenja gleda svoj omiljeni večernji program, plesačica se postidela, smejuljila, pravdajući se zatvarala je oči i brzim pokretom vratila sisu natrag u grudnjak, u studiju je nakon ovog incidenta nastalo oduševljenje, obadvoje voditelja razbacuju se rukama, sakriveni u svojim foteljama, pa ovo nije moguće, boga mi - jeste, scenu će za gledaoce pustiti još jednom, obe plesačice igraju na dugačkom stolu za kojim sede voditelji u odelima, kada odjednom jednoj prilikom naglog okreta iskoči sisa iz grudnjaka, i kamera zumira u tom pravcu kako nikome ne bi promakao ovaj detalj, usporeni kadar, montaža ponovo u studiju, voditelji umiruju polunagu plesačicu kojoj više nije neprijatno, već se samo smeška, u naučenoj pozi na stolu, okrenuta leđima ka svojoj drugarici, Blanka pogleda u svetlu televizora na Luiđija, i stvarno, na njemu nema nikakve reakcije, u sledećem trenutku nagne se da uzme daljinac, kako bi video šta se daje na sedmici.

Daj ugasi, zaboga, ugasi.

Jutros je shvatila da ne zna šta da radi s onim kondomom, gde da ga baci, u ve-ce šolju sigurno ne, već se više puta posvađala sa Luiđijem kada je nepromišljeno puštao vodu u hotelu, ma, zapušićeš šolju! moj problem? molim te, barem kod kuće nemoj to da radiš, ali onda gde s njime, pažljivo ga je izvadila iz korpe za smeće, tamo bi mogla da ga vidi Roza, sto posto, umotati ga u toalet papir? baciti na dno i zatrpati ga drugim otpacima? Blanka bi izgledala glupo, na kraju u papučama i jakni nabačenoj na pidžamu trči na kraj ulice gde je za šipku privezana kanta za otpatke, iskreno rečeno, oseća se još gluplje.

Zamišlja kako Roza u rukavicama podiže kondom iz kante i nije izdržala da ne komentariše, promrmlja nešto o potenciji ovdašnjih muškaraca, ili će ga samo prebaciti iz kante u veliku plavu kesu pred Blankinim očima sa značajnim pogledom, ili možda čak ni to, samo će ga pogledati, dodirnuti, nešto pomisliti ili neće ništa pomisliti, neće tome pridavati značaj, biće joj svejedno, ukratko, Roza s time nema blage veze, Roza neka glanca bide i neka izvlači Blankinu dugu kosu iz slivnika, kad je već tako.

Pomalo se postidela zbog Luiđija kada ga je ugledala kako samo u gaćama šeta po stanu, jer je tu već bila Roza i u kuhinji je već vadila preparate za čišćenje, Blanka je uvek navijala budilnik barem pola sata ranije pre njenog dolaska, ne samo da stigne da se istušira, obuče, već i da doručkuje, nije htela da je gleda kako ujutro jede musli s mlekom, hleb bi još nekako i mogao da prođe, hleb sa sirom, to je onako neutralno jelo, ali musli rastopljene u mleku? to ne bi mogla,

ali kao u inat, Blanka je za doručak upravo dovršavala samo musli s mlekom.

Luiđi tih briga nije imao, dok je Blanka već obučena, očešljana, najedena, takoreći u stavu mirno, Luiđi je još uvek bio samo u gaćama, ponekad se čak i istuširao, kada je dolazila Roza, provirio je iza vrata i doviknuo je umesto pozdrava, kapi vode su mu se slivale po licu, a zatim je nastavio s tuširanjem, Roza je uljudno uzvratila pozdrav, skoro opuštenu domaću atmosferu ometala je jedino Blanka.

Više puta se desilo, sigurno, Luiđi je bio na službenom putu, Luiđi ko zna gde a Blanka je kroz polusan udarila po budilniku, okrenula se na drugu stranu i odjednom iznad sebe ugleda Rozu, u ruci drži pajalicu, Blanka je bila zaspala, Blanka skoči iz kreveta i zatvori se u kupatilo, na brzinu umiva lice, navlači grudnjak i majicu, jer je Roza znala da bez kucanja uđe, samo da nakvasi sunđer, ili da krene s ribanjem pločica, dok je Blanka, ni da se osvrne, još na ve-ce šolji, Roza valjda nije ni znala da postoji nešto što se zove privatnost, životni prostor, minimalna distanca, u šta se ne dira.

Japanke, jasno, Blanka se u trenu setila, to Japanke kupuju ve-ce šolje koje, kada se pusti voda, simuliraju zvuk žuborenja vode kako se ništa ne bi čulo, i pri tome je dovoljno samo da se malo pomere i da puste vodu u bideu, kanda Japanci ne znaju šta je to bide?

Ni za majku božiju nije mogla da se seti, blokada, blokada, a pri tom to je sasvim obična reč, sigurno je učila još u školi, negde u nekom udžbeniku za samouke, ali gde da je sada traži, uzeti, zato kaže zavesa, hoće zavesu na kojoj će napisati Mir, videla je te zastave mira na svakom drugom balkonu,

dopala joj se solidarnost ovdašnjeg stanovništva sa zemljama trećeg sveta s vojnim stanjima, htela je da im se pridruži, htela je, ukratko, zavesu Mira.

Roza je procenjivala situaciju, kolebala se, Blanki se činilo da se sve više znoji, bore na čelu su vidljive, ili da, ili ne, na kraju je rekla, ali moraćeš da me se držiš, Vitorija, nikuda mi nećeš pobeći, jesi li razumela? Pred vratima je snažno uhvatila Blanku ispod miške i direktno ju je vukla na pijacu, stale su na prvoj i jedinoj raskrsnici, znaš li put, Zveva? okrenula se, vidiš, tamo je vaša kuća, tamo ćeš se vratiti, razumeš? Blanka je klimnula glavom, šta sam blesava kad ne znam gde stanujem?, pukao im je pogled na planine, na snežne vrhove, a sada već treba ići nizbrdo na pijacu, Roza upita, Matilda, a da li već dugo traje rat u toj vašoj zemlji? Blanka pretrnu, rat? u mojoj zemlji se ne vodi nikakav rat, Roza ćuti, zatim, sada već malo odlučnije, ali glad zima beda, toga tamo imate, ne možeš da kažeš da nema, Blanka ne protivreči.

Kraj jednog kioska Roza počne probirati među zavesama, Blanka stoji postrance, ne zna kako da objasni ovaj očigledan nesporazum, Roza joj pokazuje, vidiš, ova na cvetiće, baš je lepa, šta kažeš, Silvija? a pošto Blanka ne reaguje, Roza duboko uzdahne i izvuče drugu, a šta kažeš za ovu, ima izrazitiji motiv.

Blanka se vraća uzbrdo natovarena žućkastim kuhinjskim zavesama.

Žene, s kojima se mimoilazila, vraćala se natrag kući, tek sada je to primetila, tek sada je to shvatila, te žene bile su nekako drugačije, osećaj otuđenja, nisu to bile one domaće svinjske face na koje je navikla u svojoj zemlji, na kraju kraje-

va, na jednu takvu facu je svakodnevno gledala u ogledalu, pogled na gradske žene joj je u podsvesti govorio da je zaista daleko, da je negde drugde, maslinasta boja kože, utegnuta lica, izraziti nosevi, jagodice, duge ravne kose, većinom crne, ukratko, umesto svinjskih kod gradske populacije su dominirale konjske face, kod muškaraca ovakve velike razlike nije primećivala, ali one žene, a još kad otvore usta.

Blanka nikada nije pomislila, iako se seća, negde je uhvatila rečenicu, na nekakvom seminaru, jezik je fašistički, ko je to rekao? koji profesor? koga je citirao? ne bi mogla reći, do sada to nije analizirala, ali sve što je više govorila tuđim jezikom sve više je kapirala da govori sasvim druge stvari od onih koje bi govorila na maternjem jeziku, ne samo da se izražava drugačije, traži odgovarajuće reči, prilagođava izgovor svog vokabulara, ali ovaj novi jezik je prosto tera da drugačije razmišlja, tera je da gestikulira, jezik je tera da krešti.

Mnogo puta se već desilo da se okrenula na ulici za nekakvim izrazito kreštećim glasom, u duši se smirivala, da li ta osoba uopšte čuje sebe, kakvi tonovi? pa to je opseno, došlo joj je da demonstrativno zapuši uši, ali ne takav detinjasti gest, našta to, no u jednoj pekari kada je pokazivala na razne vrste lepinja, koje ovde zovu hlebom, i kada je čula svoj glas totalno se zaprepastila, ta i ona već krešti potpuno isto kao gradske ženturače, i tada je shvatila, žene zbog toga nisu krive, to je zbog takvog jezika! navodno melodičan, hvala lepo.

Ali, za ono drugo jezik nije bio kriv, šminkale su se, oči izrađujuće iz crne maskare, nakarminisane usne, naslage pudera, Blanki se sve to činilo vulgarno a pri tome savršeno ženstveno, kako su se kretale, njihale, još i sa mrežastim torbama pu-

nim krompira i blitve, i nema veze što su tek neke bile zaista lepe, što je kod većine bila dosta loša kombinacija izraženih crta, videlo se po njima da su to žene.

A šta, zar se na Blanki ne vidi da je žena?

Veoma dečija, nedozrela, još sa dvadeset i tri morala je da pokazuje ličnu kartu u barovima, da moljaka čašu vina u restoranu, dok je konobar služio samo Luiđija, a i u bioskopu, zar ne vidiš da je mlađima od osamnaest zabranjen ulaz? vrlo jasno to tamo piše.

Nešto joj je nedostajalo, ali šta tačno, pratila je pogledom žene, one to imaju, ali šta je to? Kako to uhvatiti, ženstvenost, nikakve naslage mejk-apa to nisu mogle učiniti, nadomestiti, stvoriti iluziju, Blanka je to znala iz iskustva, izlazilo je to iz njihove unutrašnjosti, zračilo je kao toplina, nešto tako uobičajeno o čemu ne treba puno razmišljati.

Mlada si, uzimaj to kao iskustvo, avanturu, nemoj da misliš da će takav muškarac s tobom ostati dugo, da ćeš ga uzeti i da ćete imati gomilu dece, ravnodušno je govorila Roza nagnuta nad daskom za peglanje i Luiđijevom košuljom, ni ne pomišljaj da vaš slučaj ima nekakvu budućnost.

A ja baš to i mislim, ogradila se Blanka, planiramo da ostanemo zajedno.

Volimo se.

Posebno, kako su samo pojedine fraze neizrecive u jednom jeziku a potpuno automatske u drugom.

* * *

Stajali su na dvorištu zajedno sa desetinom drugih turista, svaki sa fotoaparatom, slikali su onaj slavni balkon, gde su ne-

kakvi mladi ludaci nekada davno jedno drugom izjavljivali ljubav, a Blanka se samo užasnuta okretala oko sebe, nije gledala na balkon, šta ima i da se vidi na tom balkonu, takvih kamenih balkona ovde ima u svakoj ulici barem deset, ali ovo uokolo, ova ludnica, kao u mravinjaku, kao u stanu nekakve posesivne osobe, koja ima potrebu da sve drži pod kontrolom, sve te listiće, na hiljade listića, ružičastih, drečeće zelenih, belih, ulepljenih žvakama, primakla se zidu, nekoliko je i pročitala, izjave ljubavi, poruke, romantika, tragedija, bilo je time ispunjeno celo dvorište, osećaj nesvakidašnje prljavštine, gore od grafita, Luiđi joj se primakao, sa osmehom, valjda joj neće izjaviti ljubav na ovom đubrištu.

* * *

Ali, ako hoćeš da zadržiš muža, moraš zarad toga nešto i da uradiš, moraš malo da se potrudiš, da li se šminkaš? brineš li se o sebi? da li ga dočekuješ uveče lepo obučena? ideš li kod frizerke? i one osnovne stvari, znaš li da kuvaš? peglaš? ušiti dugme? skratiti pantalone? to sam mogla i da pretpostavim, kažeš sebi, da si mlada, jedra, i da je to dovoljno, sada je to možda dovoljno, ali šta kroz par godina? kroz nekoliko godina bićeš već starija, manje jedra, videćeš, proteći će to kao voda, ni ne slutiš, kod mlade devojke to se još može zanemariti, ako je šarmantna, ako ima nešto u sebi, recimo da ima prirodnu lepotu, krv i mleko, ali tridesetogodišnja? četrdesetogodišnja? u bogzna kakvoj iznošenoj trenerci i još ne našminkana? već ćeš biti istrošena babetina.

A on? kada ja budem imala četrdeset, kako će on izgledati? šezdesetogodišnjak? ali to Blanka samo u sebi pomisli,

naglas ne reče, Roza se nasmeja, brinuti o sebi moraš sama, ali neke praktične stvari mogu i ja da te naučim, pogledajmo, šta bi mogla da opeglaš, ovu košulju, kreće se od okovratnika, ajde, dođi vamo, Antonela, šta se stidiš, već sam ti objasnila da se ne moraš bojati pegle, ništa ti neće, dok je ne uhvatiš za onaj usijani deo.

Roza vodi Blankine ruke po dasci za peglanje, stoji joj tik uz njena leđa, skoro kao da ju je objumila.

Nešto si i studirala, Ester? jezike? kakve jezike? dva? samo dva? to je ipak malo, ne čini li ti se? sa dva jezika nećeš bogzna šta napraviti u životu, ta i ja znam dva jezika, zvanični i dijalekat, a vidiš to, radim kao čistačica, jedna od mojih kćeri, ona mlađa, isto je imala slične ideje, navodno sviđa joj se engleski, španski, bila sam prosto frapirana, govorila sam joj, šta ćeš s tim engleskim, uz to još i univerzitet, filozofski fakultet, zaboga, svi znaju da se tamo grupišu komunisti, anarhisti, narkomani, puše po hodnicima marihuanu, prostituišu se, zar ova-ko da završi moja kćerka? ni pomisliti! treba čvrsto u rukama držati neki zanat, nešto konkretno, starija je to davno shvatila, završila je za konobaricu, posao je našla odmah po završetku škole, u jednoj veoma nobles firmi u samom centru, namučila se, istina, ali i dobro zaradi a ima i lepu uniformu, ali i ona druga, već posle prvog semestra prizvala se pameti, prešla je na modni dizajn, radi u pozorištu, šije kostime, to je već nešto, šiti, zarađivati za život svojim rukama, a ne tamo nekakav engleski, dobroćudno se nasmešila Roza.

Tako da, moje se neće izgubiti.

Stajali su nasred trga ispred jedne katedrale i lizale su sladoled, da, u toj zimi, obadve našminkane, sređene, kao da

su upravo izašle iz frizeraja, a možda su i izašle, smejale su se, vikale, glumica! modelsica! pevačica! plesačica! svejedno, bitno je da budemo slavne, druga je odjednom dodala, luksuzna prostitutka! prva ju je udarila torbicom po glavi, jesi li poludela? Luidi je prebacio na drugi program, Blanka je ustala sa dvoseda, idem da se istuširam, u kupatilu se svukla, možda je krajnje vreme da operem onu trenerku.

* * *

Skoro nikada nije jela na javnom mestu, Blanka, u školu nije nosila užinu, najviše neki sendvič, to je još mogla, ali pomisao da pred drugovima iz razreda, tuđim ljudima, jede bananu, mekanu, da za vreme odmora uzima kašikom jogurt, a taj jogurt će možda i da kapne na klupu, e, to nije mogla ni da zamisli, imala je čak fizički otpor prema sebi, banani, jogurtu, zato se i tokom prvog zajedničkog vikenda uspaničila, što se više bližilo vreme večere, šta će i kako biti, neće biti, sedeti negde u kafiću, voditi laganu konverzaciju a istovremeno gurati u usta meso u sosu? brisati ih salvetom? uzeti čašu mineralne? tako daleko ispružiti ruku do tela? ruku ipak mora da drži uz telo, na sigurnom, zato je i oko sedam sati predložila, a što ne bi smo ostali u stanu, tamo je to intimnije, samo nas dvoje, ali ni to nije pomoglo, doduše rešila se svih onih nepoznatih ljudi, ali još uvek je tu bio Luidi, a pred njime isto ne može, na kraju mu je priznala, za taj problem jedenja na javnom mestu, oboje već sede za hotelskim stolom, na njemu večera u foliji, Luidi se nasmejao, kada je završila s pričom, podigao se ka zidu i ugasio je lampu, je l' bolje ovako? može da prođe? večeru su pojeli u mraku, u tišini.

Kod doručka, u velikoj trpezariji, Blanka je sa čuđenjem pratila Luidžija, kako briše marmeladu sa košulje, kako mu kaplje med na ubrus, drobi biskvit i umače ga u čaj, a uz to se još i smeška, nikakav problem, pa nisam kod kuće, to je sasvim u redu, Luidži se uopšte nije osećao neprijatno, a pravio je sve veći i veći svinjac, dešava se, svakome, iako se tako nešto Blanki nikada nije desilo, to je mogla samo da zamisli, a sada, dok je to gledala na svoje oči, bez ikakvog snebivanja, bez ikakvog drhtanja ruku i izvinjavajućih osmeha, fraza, koje bi prozborio punih usta, Blanka se u Luidžija istog trena zaljubila.

* * *

Pre nego što je stigla da otvori usta, Roza je već otvarala frižider, gle, šta tu sve imate, dakle, Kjara, rekla joj je, ovo nije bogzna kakav izbor, ali možda bi se moglo nešto i od toga... hm, pola plavog patlidžana, nekoliko paradajza, polutruo krompir, sir... spremićemo prženo povrće, šta kažeš? Blanka je klimnula glavom, panično je počela da razmišlja, da li to znači da će Roza danas ovde duže ostati, kako bi stigla i da skuva, i da počisti, razmišljala je, da li da je pita, Roza sva u poslu već je bila kod sudopere, čistila je krompir, objašnjavala, uzimala je kao normalno to što je Blanka htela da nauči da kuva, htela bi da svako več dočekuje muža s toplom večerom, kao prava domaćica, za savršenu idilu još je samo nedostajala izjava da ljubav prolazi kroz stomak, Blanka je posmatrala stojeći kraj frižidera, ne krompir, plavi patlidžan, paradajz, Rozu, sada je već sedela s povrćem za stolom, seckala ga na dasci, pravila kvadratiće, trougaonike, keceljom je brisala znoj sa čela, iseckano je stavljala u staklenu činiju, objašnjavala, šta

kojim redom ide, prvo tikvice, od gore paradajz, nastrugan sir, Blanka bi se najradije kao i uvek zatvorila u spavaću sobu i ne bi slušala, ne bi gledala ono razvaljeno telo u Luidiijevoj fotelji, zatim bi ustala, ponovo bi otvorila frižider i nasula bi mineralnu vodu u čašu, neće ti smetati, ako uzmem malo vode, ne, nije pitala, Roza je tu vodu uzimala kao svoju.

I ne samo vodu, Blanka je s mokrom glavom u uglu ispod tuša, gde je opet Luidi zaturio šampon, umotana u peškiri izašla iz kupatila, ali Luidi je poricao, Luidi se pravio lud, kako ništa ne zna, šampon je jednostavno nestao, pojavio se dva dana nakon toga, u Rozinoj torbi, Roza ga izvadi, nije loš, samo što mnogo suši kožu, Blanka sva zbunjena, na kraju se čak i zahvalila, aha, tražila sam ga, zahvalila se, kozo jedna.

I ne samo šampon, onaj parfem od Luidija takođe brzo nestaje, za nedelju dana nesta pola bočice, a pri tom Blanka ga nije tako često koristila, baš čudno, a zatim ju je videla, Rozu, pre odlaska iz kuće se namirisala, vrat zglob ruke članke, sasvim prirodno, u ogledalu se nasmešila Blanki, nijedna to nije komentarisala. I ne samo parfem, Alesandra, zašto su ovi ruževi i senke za oči toliko prašnjavi, zar se ti uopšte ne šminkaš? ni kada uveče izlazite, u bar, neki restoran? kakva šteta, moje kćerke, te bi već znale da ih koriste, treba li ti ova maskara? ne? a već ju je stavljala u torbu, olovku za izvlačenje crta? kakav tamni mejk-ap? to uopšte ne ide na tvoje blede lice, u torbu, tužno je zavrtila glavom, ali praviš grešku, Elizabeta, veliku grešku, svaka žena bi trebala barem da pokuša da naglasi svoje vrline.

Njene ruke su bile tvrde, grube, sasvim malo vlažne, uvek kada je uzimala Blankine ruke u svoje, kada je nešto objašnja-

vala, stavljala joj je u dlanove, ceo život rukama, sve rukama, nije ih prala, ni kada je iznosila smeće, ni kad je ribala ve-ce, a ni kada je posle toga čistila kuhinjsku liniji.

A Blanku je onim njenim rukama baš previše dodirivala, tapšala, kod priče je gurala, ponekad je čak pomilovala, po licu, po leđima, s vremena na vreme je doslovce pipkala, ajde, pokaži mi se, kako si građena, šta možeš da pružiš našem muškom, šta se od tebe traži, nije bila baš ubeđena u to, sumnjičavo postišeno, navodno da si dobro parče žene, to se ne bi moglo reći. Rozine kćerke, krv i mleko, oduvek su imale mnogo udvarača, samo one su probirljive, uzdahnula je njihova majka kod mazanja parketa voskom, ona mlađa, teška narav, nabacivao joj se jedan student, sin notara, a notari, to je već drugačija branša, među njih ne ulazi bilo ko tako lako, ukratko, dobro društvo, ali bio je gluvonem, svakako, razumem, u svakodnevnom životu bi to pravilo određene probleme, ali ipak, sin notara, teško ispustiti ovakvu priliku, a baš sam je nagovarala, videćeš, kada se udaš, kada se udaš, posle pet godina svaki muškarac postaje gluv i nem za tvoje potrebe, pritužbe i želje, ovako bi barem od početka znala na čemu si, u tome više ne bi išlo na gore, ali ona je podigla glavu, za bogalja? nikada! razumem, ne krivim je, ali i tako je šteta.

A ona druga, šta da ti pričam, crna kosa sve do donjeg dela leđa, zelene oči, dobro građena, jaka, ništa joj ne fali, do sada je već pomutila razum mnogim mladićima, a ona ti svakoga odbija, da li bio lekar, da li muzičar, sve ih štiklira, pre nekoliko godina zbog nje se jedan dečko obesio, našli ga u šumi kako visi na drvetu, pantalone omotane oko pojasa, ko zna zašto, kćerka nije htela o tome da govori, ja sam diskretna, ne pi-

tam, a taj nesrećnik nije ostavio ni oproštajno pismo, tako da nikada nećemo znati zašto, šta se to među njima zbilo, ali reći ću ti, iako to može da zvuči surovo, od tog nesrećnog slučaja moja kćerka se još više prolepšala, na licu joj se pojavilo nešto tragično.

Osim toga ja sam na njih ponosna, znaju svoju cenu, neće ići odmah na prvu, ono prvo, šta se pojavi, znaju da se isplati ostati nevina sve do svadbe, ne kao ti.

Roza se okrenula ka Blanki, radi, naravno, kako znaš najbolje, Barbara, ja sam diskretna, i mada sve vidim, znam da čuvam tajnu, za to se ne boj, ako bi ipak nekada trebala da rešiš nekakav problem... ta znaš na šta mislim, poznajem jednu ženu koja bi mogla da ti pomogne, biće dovoljno, samo ako mi kažeš na vreme, dok ne počne da se kreće, razumemo se... Roza je nastavila da maže voskom parket, zapanjena Blanka nije uspela ni da odgovori.

Prava svinjska šunka, uzvikivao je muškarac, prava svinjska šunka, viseća žena se okretala oko svoje ose, na konopcu, iznad podijuma, muškarac joj je pečatirao голу zadnjicu, publika se valjala od smeha pod sedištima, prava svinjska šunka!

A ti nemaš nikakve prijatelje? a ti nikada ne izlaziš napolje? pitala je Blanka Luidija nakon par meseci njihovog zajedničkog života, Luidi uvek polumrtav s posla, uvek posle osam, Luidi svako veče sedi ispred televizora i gleda pečatiranje golih guzica, grudi koje izleću iz korzeta, mlade pičkice, Luidija to ni malo ne uzbuđuje, Luidi ostaje sasvim miran, isto tako odsutno prati i dokumentarni film o Čerčilu, o konc-logorima, o Omaha Biču i iskrcavanju u Normandiji, Luidi ne zarezuje ni televizor, ni Blanku, ama baš ništa, Luidi zaspi, trgne se, pro-

meni program, ponovo zaspi, donosi čašicu vodke iz kuhinje, zaspi, pre nego što stigne da je popije, Blanka sedi pored Luiđija na dvosedu, gleda program, na koji je upravo prebacio, trudi se da shvati, no samo što je nešto zainteresuje, Luiđi se budi i prebacuje negde drugde.

Preko svih primedbi na Rozu Luiđi je prelazio ćutanjem, najviše potvrdno klimne glavom, hm, i otvori frižider, Luiđi tokom večere nije slušao neverovatne doživljaje, koje mu je pričala Blanka, Luiđi je imao staklast pogled, Blanka bi htela da Roza više ne dolazi kod njih, Blanka bi htela da sprema sama, Luiđi ne reaguje, Luiđi je u sebi okupiran nekakvim problemom na poslu, koji će morati sledećeg dana da reši.

* * *

Blanka je sedela u autobusu i mislila je na grad, iz kojeg je upravo odlazila, na mozaik u crkvi, navodno najvećoj i najočuvanijoj u Evropi, u stvari, na sebe i Luiđija, kako šetaju po mozaiku, Luiđi je upravo otišao u hotel, autobus još stoji a Blanka sedi na jednom od prednjih sedišta i razmišlja, da će izaći iz njega, da će jednostavno istrčati iz autobusa i sustići Luiđija u hotelu, sve će ostaviti po strani, posraće se na školu, na diplomu, na budućnost, sva se tresse, najradije bi se na sve posrala, samo taj osećaj odgovornosti, taj je drži na sedištu, na kraju su se vrata zatvorila i autobus je krenuo, u pravcu severa, u Blankinu zemlju.

Blanka je sedela u autobusu i govorila sebi da je propustila veliku šansu, moglo je već da bude s Luiđijem, kod njega kod kuće, umesto toga sedi u autobusu parkiranom kraj puta, pada gust sneg, autobus se pokvario, autobus ne može da

se izbori s tolikim snegom, autobus stoji i svi putnici apatično čekaju na majstore, koji samo što nisu stigli iz nedalekog mesta, putnici gledaju na ekran televizora, gde daju nekakav bezvezni film, Blanka duboko uzdahne, vadi beleške iz predmeta, koji treba da polaže ove nedelje, televizor, bezvezni film je nervira, Blanka želi da sada bude s Luiđijem, Blanka ne zna da biti s Luiđijem znači upravo to, gledati televizor, bezvezni film.

* * *

Roza se mnogo zainteresovala za zemlju iz koje je Blanka došla.

Jesi li čula, Emilija, juče na vestima? Blanka nije čula, ne prati vesti, Roza s osmehom, s pajalicom u rukama, sa vlažnom krpom u drugoj, juče su javili, Liga za čistotu, da muškarci u tvojoj zemlji imaju genetičke predispozicije za silovanje žena, našli su još jednu, na železničkoj pruzi, izbodenu, Blanka od iznenađenja otvori usta, nije moguće, jeste, jeste, Roza s osmehom potvrđuje, dolaziš ipak iz te i te zemlje? Blanka reče, ne, dolazim iz sasvim druge zemlje, Roza na trenutak pretrnu, Roza u tome ne vidi nikakvu suštinsku razliku, u svakom slučaju, tebe se to ne tiče, nasmeja se, pa nisi ti muško!

Čitala sam da tamo kod vas, na istoku, kidnapuju devojčice, na ulici otmu, ubace u kola, siluju, izbace, i onda niko neće onakvu siroticu da uzme za ženu, jer je bila obeščašćena, celo selo to već zna.

Mnogoženstvo je kod vas normalna stvar? pošto ovde, među strancima, pa čak i u ovom gradu, u nekim četvrtima,

pisalo je u novinama, da ovde drže hareme, mada je to kod nas, jasno, zabranjeno, ipak smo mi civilizovana zemlja.

Kod vas osramoćeni muževi ne bacaju ženama kiselinu u lice, zar ne? to mi je baš drago, vidiš, i kod vas je to na dobrom putu, možda ćete i vi jednom imati demokratiju.

Taj okret sigurno ima u ugovoru, pomislila je Blanka dok je gledala tu ženu, taj okret je u ugovoru tačno naveden, za njega dobija ekstra zaradu, ta žena, živi ukras programa, obična slagalica, ko od takmičara brže upali, o ničemu drugom se ne radi, a možda se i radi, radi se o toj ženi, o tom okretu, koji napravi svaki put, kada prođe s jedne strane podijuma na drugu, kamera je prati od dole, usput okreće slova na velikoj tabli, slova, koje je takmičar pogodio, i na kraju, da, na kraju taj okret, zavrti se, sukunjica se nadigne, vide se bele pantalonice, deo dupeta, uraaa, još jedno slovo pogođeno, već smo blizu, zagonetka će još malo biti otkrivena, još samo tri slova i saznaćemo šta je rekao slavni američki glumac, kakav biser, saznaćemo gde su se ženi, ukrasu celog programa, urezale pantalonice u dupe, Luiđi se probudi, protrlja oči i prebaci na vesti.

Sanjala sam da smo svo troje bili u krevetu, rekla je Blanka jedno jutro, Luiđi ispred ormara, kravata još uvek samo prebačena oko vrata, odela na vešalici, Blanka je sela na krevet u turski sedeći položaj, u stvari ne, vas dvoje ste bili zajedno u krevetu, ti i Roza, ja sam ušla u spavaću sobu i zatekla sam vas gole, ne, niste ništa radili, samo ste ležali jedno uz drugo, a kada ste me spazili, nijedno od vas nije glumilo iznenađenje, začuđenost, postuđenost, nikakvu zatečenost kod čina, nikakvo *in flagranti*, Roza otkri prekrivač, pojavi se njeno utegnuto

preplanulo telo i krene da me nagovara, da vam se pridružim, da će me poučiti, iskusnija je i zna, kako da zadovolji ovdašnje muškarce, a ti si tamo opušteno ležao, naspram nje baš malen, smeškao si se, pomalo priglupo.

Luiđi zamišljeno gleda u ormar, ne, danas ću ipak obući ono odelo na štrafte.

I znaš li šta je u tom snu bilo najgore? ne to, što sam vas zatekla, čak ni to, što ste hteli da vam se pridružim i da se poučim, već onaj osećaj od svega toga, kao da je to bilo normalno, u redu, oboje ste se folirali da je situacija pod kontrolom, zašto se čudim, kad je to u interesu svih nas zajedno.

Luiđi se okrene od ormara, ali molim te, ta Roza bi mogla da mi bude majka, kakve to glupe snove sanjaš, šta stalno nešto izmišljaš? i time okonča razgovor.

Posle Luiđijevog odlaska Blanka računa, Roza je od njega starija osam godina, kakva majka?!

Ne, Blanka je lagala, Blanka nikada ne bi priznala, najgore je bilo Rozino telo, sa kojeg nije mogla da skine pogled, Luiđi je naspram nje običan crvić, člankovit, nebitan, Luiđi bedna figura, ceo san je bio usredsređen na Rozino mesnato dubinski vodnjikavo telo, Blanku je to telo privlačilo a istovremeno i odbijalo, a to je, ne samo Luiđiju, već i samoj sebi bilo teško priznati.

A to je telo bilo stalno prisutno, istraživano, deo po deo, dan za danom, pogledaj, Alesija, ovde, kako mi je nateklo koleno? i već je Roza podizala nogavicu i vodila Blankinu ruku po svojem kolenu, osećaš, to je voda, moraću da dam da mi je izvuku odatle.

A ovde, na zglobu, Ilenija, osećaš li ova dva čvorića? bila sam s ovim prošle nedelje kod lekara, na obe ruke sindrom karpalnog tunela, moraće da mi ih operišu, stalno neki žmarci, a ova tri prsta skoro da ne osećam.

Ovo je baš tvrd stomak, probaj da ga opipaš, Blanka se odupirala, ne, zaista, vidim i odavde, Roza se nasmejala, ništa ne vidiš, zato što tamo ništa ni nema, da li možeš da veruješ tome, dva porođaja a nijedna strija? kod svake trudnoće sam dobila samo devet kila, a ne kao neke žene, što se naduvaju kao baloni i više nikada ne uspeju te kilograme da skinu, a u glasu joj ponos, šta više pobeda, trijumf.

Blanka se za nekoliko meseci upoznala sa svim modricama, upaljenim mestima, ogrebotinama, ožiljcima, materinskim znacima, bradavicama, mogla je da se divi, vrednuje, opipava, Roza svoje telo nije štedela, Roza se takoreći razdavala, Roza je htela da se sa svakim podeli, svoje telo, Blanka je barem tako mislila, ne samo s njom, da nema samo ona tu čast.

Roza je u detalje analizirala boju svoje jutarnje mokraće, Rozu je poslepodne poteralo u ve-ce, Roza je imala dva dana zatvor, Roza ima već neko vreme pražnjenje, bila je kod ginekologa, mada joj nije bilo baš prijatno, a uz to i ona resica, koja tri puta dnevno, Rozi slabe kosti, napredna osteoporoza, Roza posle klimaksa, Rozi je na donjoj usni izbio herpes.

Jedra plavuša, čak ovakav izraz se nametnuo Blanki kod pogleda na ženu na televiziji, na plaži, zima bez ljudi talasi zastave na jarbolima, bilo je baš briga, džogirala je u tangama, gore takoreći bez ičega, puštala je domaće videe, videe, u kojima dete padne na dupe, haha, padne mladić sa konja, haha, padne ženska u vodu, haha, padne mlada na svadbenu tortu,

haha, padne mladoženja na mladu, haha, svi veselo padaju, lome kosti, svi veselo snimaju, niko ne baci kameru na zemlju i ne potrči da pomogne ranjenom nakon pada sa krova, i ne samo u domaćim videima, i na plaži se stalno pada, jedra plavuša se malo-malo spotakne i uroni grudi u pesak, kamera je prati, tange urezane u guzicu, jedra plavuša stresa pesak s bradavica, kamera se približava, Blanka sa zadovoljstvom govori u sebi, već su i ovakva zabavna domaća videa postala za domoroce dosadna, tako da im to moraju dopuniti neakvim pornićem, kako bi to uopšte gledali.

Odjednom joj se to pojavilo, kod pogleda na onu plavušu, toliko dugo potiskivana uspomena, lepo iza zavese, u skrivenom deliću misli, gde nije pristojno da se zalazi, i sada, znači recidivi, ona Roza, samo slabo ponavljanje, ima li razloga za paniku, onda barem dva?

Tokom celog puberteta imala je samo jedan jedini erotski san a toliko je žudela za takvim snom, u časopisima za devojke stalno je čitala – ko tvrdi da nema erotske snove, taj je običan lažov, ali ona ih zaista nije imala, još se i trudila, svom svojom snagom, da prizove takav san, uveče je tražila porno, gledala je one mišićave crnčuge, tetovirane izbrijane belce, plavuše, brinete, kako su to radili, u garažama bazenima kancelarijama, čudesno brzo su prelazili sa uvodnog pozdravljanja na oralni seks, sa oralnog na analni, Blanku to nije uzbuđivalo, i nikakav efekat, snovi najviše o pismenom iz matematike, kako hoda, luta po školskim hodnicima, uvek i stalno samo ta škola, nije znala da nađe razred, a uz to su imali toga dana veoma važan pismeni, u vidokrugu nigde ni jednog crnca, čak ni belca, kad odjednom, jednoga dana, školska drugarica.

Školska drugarica!

Ta školska drugarica nikada nije shvatila zašto ju je Blanka počela iz dana u dan sve više izbegavati, zašto je još na studijama, iako su studirale na istom fakultetu, Blanka uvek prelazila na drugu stranu ulice, kada je spazila, a kada, bože sačuvaj, na stepeništu u zgradi, nije mogla da izbegne, direktan susret, Blanka je spuštala pogled i nešto mrmrljala, a kao dobre drugarice, još u srednjoj, uvek mnogo zabave i dobro raspoloženje, zajedničko prepisivanje iz knjiga i ogovaranje profesora, samo da je školska drugarica mogla znati, da je mogla da vidi barem trećinu od onoga sna, sama bi od Blanke bežala kojekuda.

Dakle školska drugarica.

A Blanka nikada nije shvatila, zašto baš ona i zašto takav surovi lezbijski san, od tada na to nije mnogo mislila, drugaricu je izbegavala, više se ni ne seća pravog razloga, drugarica za to nije bila kriva, ali loš osećaj je ukratko ostao, sve do sada, jedra plavuša koja pušta domaće videe na plaži, jedra spremačica s nebitnim Luidžijevim priveskom, sve se u njoj ponovo vratilo, san do detalja arhiviran u memoriji.

Ona sramota.

Ona neprijatnost.

Rozi nije bilo neprijatno, kada je opisivala posetu kod ginekologa, Roza se hvalila, da odlazi na sve preventivne preglede, gde je sve mesto šalje, zdravstveni sistem ovde brine o svojim starijim građanima, njene drugarice, ni da pomisle, kod ginekologa? u mojim godinama, Roza ih je kritikovala, upravo u vašim godinama trebalo bi da idete, sada, posle klimaksa, nama najviše preti, rak grlića materice kvržice na dojkama,

Roza je redovno opipavala dojke, a i ti bi trebala, Nadja, ništa ne košta, zašto ne iskoristiš, bila si uopšte već kod ginekologa?

Zadnji put pre tri godine i zaklela se da je to bilo poslednji put, Blanka čeka u ambulanti u dugačkoj majici, koju je jutros nevoljno obukla, u crvenim čarapama, nije sigurna, da li je trebalo da nauči i njih, na šta samo liči, smešno, doktorka pretura po nekoj posudi s instrumentima, koji liče na cediljku za beli luk, medicinska sestra snuždena za pisačim stolom, Blanka u crvenim čarapama, a zašto nisi skinula grudnjak? kako da te pregledam! Blanka kroz rukav majice svlači grudnjak, Blanka se na ginekološkom stolu pomera sve više i više, zatvara se u sebe, doktorka više na nju, spusti se niže, gde si to otišla? opusti se, Blanka plače, Blanka je u tom trenutku ubeđena, da je nevinna, da je bolesna od vaginizma, da je neko upravo siluje u mračnom parku.

I onda da idem kod ginekologa? dobrovoljno? Blanka veruje, da u ginekološkoj ordinaciji na tom stolu uvek ostavi deo svoje duše čistote nevinosti, i to još kod muškog, Roza je šalje kod ginekologa, a ne kod ginekološkinje, nepojmljivo, kako da ide kod muškog, onaj doktorski mantil od njega neće napraviti bespolno biće, i dalje je to muškarac koji joj čeprka po vagini.

I uz to mu je baš svejedno.

Prošlo je to brzo, ni za dva puna sata došle su na svet, pri-seti se Roza, obe, pri čemu se govori, da prvi porođaj traje mnogo duže, a možda je i bio, više se ne sećam, znam samo da sam drugu kćerku porodila u kolima, na putu u bolnicu, imala sam kontrakcije svaki put, kada su kola odskočila od rupe, isto tako i u liftu, na putu u salu za porodilje, počela

sam da se otvaram, gurala se glavom napred, nisam stigla ni da uzmem klistir, šta onda, dešava se, nije bilo toliko strašno, ali babici sam morala i tako i tako da platim, iako za mene ništa nije uradila, ceo posao sam obavila sama u kolima, na ginekološkom stolu sam se samo dva puta napregnula, i bilo je gotovo.

Zašto su one žene gole? upita Blanka, Roza nije razumela, nije znala na šta aludira, ipak je to televizija, uvek je tamo i nekakav simpatičan muškarac, koji govori nešto duhovito, smešno, najčešće lepo obučen, pantalone sako kravata, a oko njega igraju polunage žene, ništa ne govore, samo su dobro građene, imaju samo lepo telo, ta u ovoj zemlji niko nije raspoložen da gleda televiziju, ako tamo nisu i gole žene?

Roza slegne ramenima, pa u tome ništa nije loše, muško oko se rado obraduje pogledu na lepu ženu, to je potpuno prirodno, ne razumem, šta ti tu smeta.

Već izvesno vreme Blanka je stalno videla Rozu u stanu, i kada Roza tamo nije bila, videla ju je u izribanom podu, u sjajnoj kuhinjskoj liniji, videla je u čistim mekanim peškirim, Rozino prisustvo bilo je utisnuto u svakom predmetu, kojeg se je dotakla, sa kojeg je obrisala prašinu, slika, koju je malo pomerila i sada visi ukrivo, pločice u kupatilu, koje nije uspela sasvim da izriba, u prorezima se zadržala buđ, u istresenim jastucima, koje je ostavljala prebačene na ogradi balkona, da se provetere, Roza je postepeno stigla sve do ispod jorgana Luidija i Blanke, uredno utegnuto na kraju kreveta u madrac, Blanka je videla Rozu, tačno tako kao u onom snu, ležala je između nje i Luidija, ili možda, Luidijevo telo je već davno zasenila, izgurala ga je iz kreveta na zemlju, tup udarac, pored

Blanke sada već leži samo Roza, njeni masivni listovi, topla koža, težak dah, Rozi se to sve čini sasvim prirodnim, što je ovako uzurpirala njegovo mesto, zbog njega više ne može ni da vodi ljubav s Luidžijem, uvek kada se Luidži približi Blanki i počne da je miluje po rukama, leđima, odjednom se pojavi Roza, njen savršen stomak bez strija, njene grudi, već pomalo oklembesene, Blanka zamišlja Rozu, kako se naginje nad tim istim krevetom, struže mrlje od telesnih tekućina, sipa omekšivač, pere a zatim prostire na balkonskom konopcu, pri tom tiho pevuši veselu melodiju i ponosno govori u sebi, naši muškarci, bogme znaju da zadovolje ženu, s Rozom u glavi, bez izdisaja, odgurne Luidžija, ne danas, ostavi me na miru.

Da ne bi mislila na Rozu, tokom seksa počela je da misli na sve moguće, na bilo šta, na povrće i voće, koje će kupiti na pijaci, preslišava se, šta tačno, šta će joj trebati, oblik one paprike, boju, a takođe i na kruške, one ogromne, koje imaju peteljku zalivenu voskom, Roza je danas voskom mazala parket... ne, ovako to neće ići, onda nešto drugo, na primer ulica, pred njihovom kućom, sada mračna, svetle samo dve lampe, desno ista ovakva trospratnica, samo nešto niža i ružnija, levo prizemna kuća, u kojoj živi ona strašna gospođa, koja hoda u zavesi i svako jutro pere hodnik ispred svoje kuće, Luidži tvrdi da je nenormalno bogata, a pri tom stalno ide u onoj zavesi kao nekakva sprema... bem ti, baš svašta, na šta sve Blanka neće pomisliti, dok je Luidži svlači?

Alo? Jesi li tamo?

Ne, Blanka nije bila tamo, a kada bi Luidži mogao samo da zna, najnovije, kako ju malo-malo drmne struja, nekakav kratk spoj, napon, kada se dodirne s Rozom, kada je Roza pri-

nudi da pređe rukom po njenom otečenom kolenu, opipala je brežuljak na ruci, onaj karpalni tunel, koji će joj operisati, Blanka neće ni da pipne Rozu, Blanki je odvratna ona njena braonkasta koža, stalno ponavlja kako joj je Roza odvratna, kako je ne podnosi, kako bi je se najradije otarasila.

A da li bi mogli da nađu neku drugu kućnu pomoćnicu? ali Luidži se brani, neće, šta stalno imaš nešto protiv nje, valjda dobro čisti, nije često ni bolesna, ne krade, ne zvera, ne pretura nam po dokumentima, baš se pokazala, imam poverenje u nju i ne moram svaki dan da se stresiram, da će neka druga osoba imati ključeve od našega stana, a ti stalno samo o njoj, svaki put za večerom moram da slušam samo o Rozi, šta je rekla, šta je uradila, čega se dotakla, kako je tebe dodirnula, konačno već jednom shvati, da je to jedna sirota žena, neobrazovana, glupa primitivka, i šta od nje očekuješ, da će s tobom voditi diskusije o književnosti i filozofiji? a uporedo s tim još i čistiti ve-ce?

A uz to još je i ovdašnja, znaš li kako je teško naći nekoga odavde za spremanje, takoreći svi, koji rade ovakve poslove, su stranci.

Blanka pomisli, pa i ja sam stranac.

I istovremeno se složi s Luidžijem, ni ona ne bi htela da kod njih u stan dolazi nekakav stranac, s još tamnijom spoljašnošću od Roze, s još čudnijim naglaskom, koji i ona sama ima, ili bilo kako drugačiji, u ovome se slaže s Luidžijem.

I sa „Ligom za čistotu“.

Kćerka mi govori, da bih i ja trebala da stavim implantante, sada, pošto sam smršala a grudi mi malo ovisle, javi se Roza od daske za peglanje, navodno ta operacija nije ništa strašno,

ali sama ne znam, da li mi se to isplati, nasmeja se Roza, u ovim mojim godinama, kod kćerke to može, s tim se slažem, mlada je, ceo život je pred njom, to je svakako bila dobra investicija, u restoranu će sada dobijati veći bakšiš, a ko zna, možda će naći nekog bogatog muškarca.

Blanka slegne ramenima, ja implantante nikada ne bih stavila.

Roza: pa tebi, Emanuela, ni ne treba, pokaži, ustani na trenutak, da te malo bolje pogledam.

Samo trenutak, Blanka stoji u kuhinji, Roza joj odmerava grudi, nežno ih stiska u rukama, Blanka zatvori oči, šta ja tu, za boga miloga, radim, Blanka vidi sebe, kako stoji nasred kuhinje sa podignutom majicom, Blanka skloni Rozine ruke, Blanka gubi ravnotežu, Blanka se zanjiše, Roza već ponovo pegla, slaže košulju i govori nešto kao: tačno sam na to mislila, Đovana, nisu ti potrebni, Blanka ne sluša, Blanka je zgrožena, Blanka brzim korakom prođe kroz kuhinju, zatvori se u spavaću sobu, Blanka ne može da se koncentriše na čitanje, kad je Roza kroz pola sata krenula kući, čak ni ne izađe iz sobe, samo doviknu kroz vrata, doviđenja, Blanka persira ženi, što je bez pardona hvata za grudi.

Luidi ne shvata, Luidi nikada ne primećuje, nije mu udarilo u oči, nije se zamislio nad time, čak ni sada, kada ga Blanka pita, ne vidi razlog, zašto bi uopšte o tome razmišljao, tako nebitan detalj, da li su žene na televiziji gole polugole obučene, ko to treba da ispituje, koga to muči, zašto to Blanku muči, zaista ne razume, šta se s njom dešava.

Samo nekoliko stvari, odeća, sveske, knjige, ne sve, naravno, samo one potrebne, i kozmetiku, šampon, parfem, ostatak

će ostaviti da joj pošalju, za ostatak baš je briga, Blanka na brzinu kontroliše, da li sve ima, pasoš dokumenta pare – Luiđijeve pare, svakog časa doleteće ovamo Roza a nju ne bi ni najmanje želela da vidi, ne stiže da se odluči šta je da a šta ne, Blanka na kraju prođe kroz sobu, pogleda u ormar, ispod kreveta, strča niz stepenište, i već je na ulici.

U centru se nalazi železnička stanica, sigurno odatle ujutro ide nekakav voz u pravcu njene zemlje, i nije ni bitno da li će morati više puta da preseda, Blanka se spušta niz padinu, ostavlja za sobom kvart, u kojem je živela više od pola godine, u mislima već je na klupi na peronu, razmišlja, kako će na toj klupi da presedi i da se dosađuje cela tri sata, Blanka je i na to spremna, Blanka misli samo na jedno, da se tamo neće naći nekakav pijanac i da je neće vređati, kao onda jednom davno, na nekoj drugoj stanici, u nekom drugom gradu, da joj nikakav drugi muškarac neće dobacivati da je pojebe ili nešto slično, Blanka je verovala, da više neće biti nijednog muškarca.